

ISSN 0353-9121

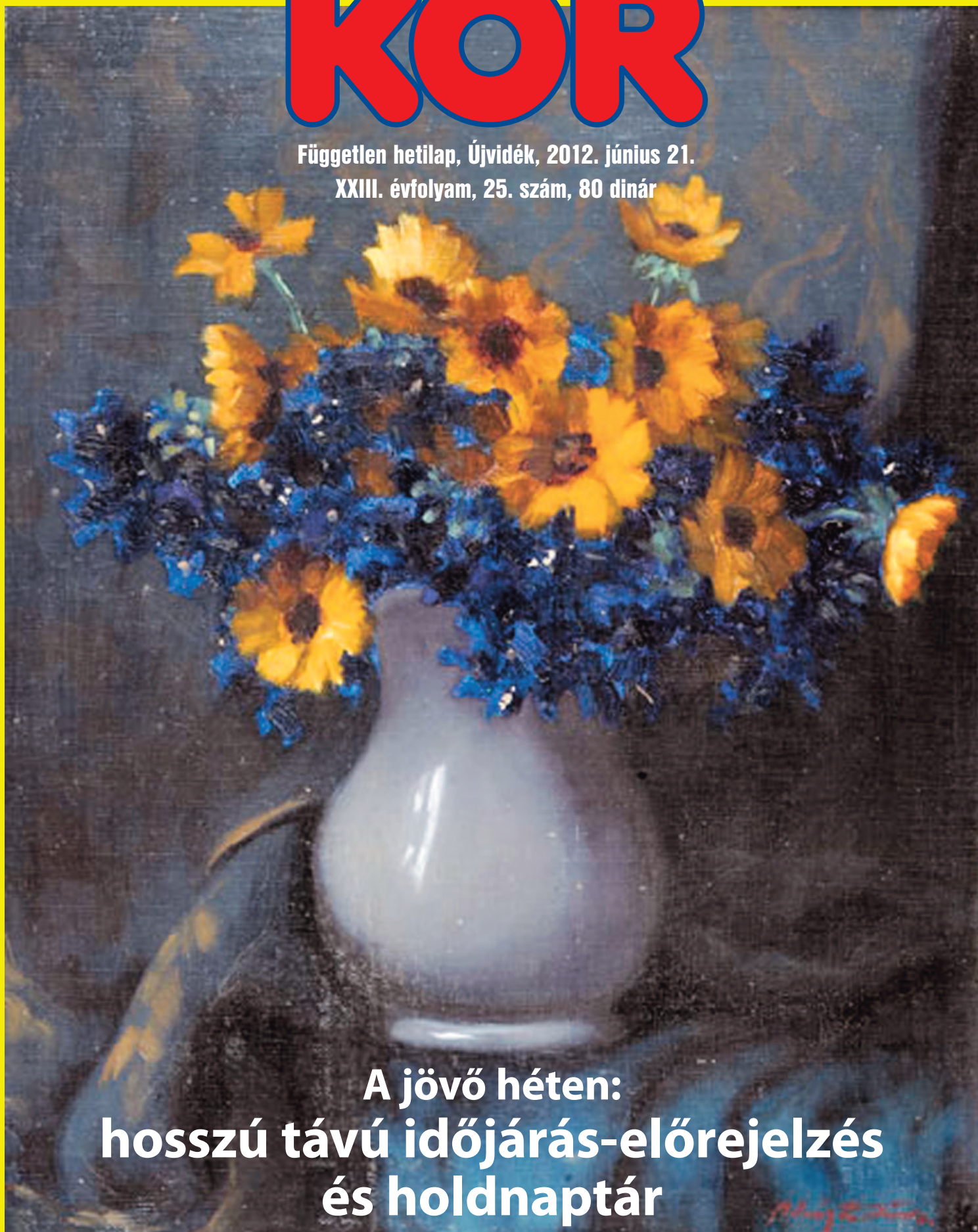

9 770353 912022

Családi **KÖR**

Független hetilap, Újvidék, 2012. június 21.

XXIII. évfolyam, 25. szám, 80 dinár

**A jövő héten:
hosszú távú időjárás-előrejelzés
és holdnaptár**

Erős az ember, ha van hite

Bobanj Rebeka koloratúrszoprán Szabadkán nőtt fel, Szegeden tanult, és most már a világ legnagyobb operaházai és nagy énekversenyei felé halad biztos léptekkel

A debreceni Csokonai Színházban Puccini Bohémélet című operájának egyik előadásán épphogy legördült a függöny, a Musetta szerepében fellépő szabadkai születésű Bobanj Rebeka szopránénekes már az öltözőjében vár, s miközben az öltöztető segítségével elegáns mozdulatokkal megszabadul a parádés kosztümtől, már mondja is a véleményét az aznapi produkcióról. Hogy siker volt, az biztos. Ezt már nem ő mondja, hanem mi ott néhányan, még az élmény hatása alatt. A művész nő mosolyogva fogadja a gratulációkat egy debreceni ismerős családtól, érdeklődik a közös ismerősök hogyléte felől, s aztán, amikor már kettesben maradunk, gyorsan megtörténik az átváltozás. Egyszerű öltözetben egy kedvesen mosolygó, magas és vékony fiatalasszony néz rám, s ha nem tudnám, hogy két gyermek édesanyja, és hogy éppen most lépett le a színpadról, bizonyára diáklánynak nézném. Pedig 31 éves, és a magánélet tekintetében nehéz életút áll mögötte. E mögött a „nehéz életút” megfogalmazás mögött áll a történet – mert Bobanj Rebeka vállalta, hogy elmondja – megerősítés lehet mindenki számára, aki újra akarja kezdeni, és minden szülő számára is, aki vállalja, hogy segíti felnőtt gyermekét az újrakezdésben...

Döntés, fiatalon

Bobanj Rebekának csodálatos hangja van. Most, hogy a Szegedi Tudományegyetem Zeneművészeti Karán pontosan egy évvel ezelőtt, 30 évesen diplomázott kitűnő eredménnyel, papírja is van erről. Akkor azt mondták róla, világraszóló tehetség, és az egy év alatt ő ezt már számos fellépéssel bizonyította. Hogy jó hangja van, és hogy nagy zenei tehetség, azt a szülei és ő maga már 5-6 éves kora óta tudja. Hatévesen kezdett zongorát tanulni a szabadkai zeneiskolában, az alapfokú zeneiskolát szépen be is fejezte, közben népdalokat énekelt iskolájának, a szabadkai Széchenyi István Általános Iskolának az ünnepségein és számos más zenei rendezvényen, díjat nyert a Szólj, síp, szólj! népzenei vetélke-

A SIKERES ÉNEKESNŐ

A SÓFI JÓZSEF ALAPÍTVÁNY FŐDÍJÁT VESZI ÁT, ELSŐKÉNT MINT ZENEMŰVÉSZETI EGYETEMI HALLGATÓ

dón, a temerini Tini táncdalfesztiválon, majd – egészségügyi középiskolába iratkozott.

– Nem akartam folyton-folyvást, naphosszat zongorázni – mondja most, ennyi idő távlatából nemes egyszerűséggel. Igaz, az egészségügyi középiskolába járva a zenéhez nem lett egészen hűtlen, hiszen Baráth Emília énektanárnőnél szólóéneket tanult. Az iskola befejezése után azonnal férjhez ment, mert úgy érezte, megtalálta az igazi boldogságot. A házasság azonban nem sikerült, s itt meg is állunk a zenei pálya szálainak ismertetésénél, hiszen elérkeztünk a nagy újrakezdés előzményeihez:

– Minden embernek megvan Istentől rendelt útja – mondja szinte bevezetőként, és közben arra is kitér, hogy az iskolai és a szólóénekesi tanulmányok mellett mással is foglalkozott:

– Sakkoztam, barna öves karatés lettem, úsztam..., kipróbáltam, amit csak lehetett. Énekeltem népdalt, táncdalt, versenyeket nyertem, de nem találtam a helyem. Éreztem a szívemben, hogy valami hiányzik. Tudtam, hogy énekes szeretnék lenni, de nem találtam az utat. Első házasságomért feladtam mindent. Megpróbáltam boldog feleség és anya lenni, de nem volt benne köszönet. Az első férjem kegyetlen ember volt...

(Ne részletezzük most, hogy miben is rejlett a kegyetlenség, a lényeg, hogy minden benne volt, ami a családon belüli erőszak jogi értelmezésébe belefér.)

– Tudtam, hogy Isten szemében a válás bűn. De azt is tudtam, hogy a csodaszép két gyermekemet értelmes módon fel kell nevelnem. Isten-

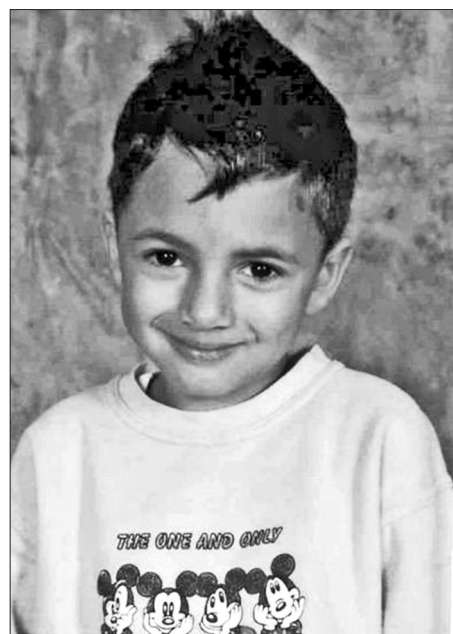

**DEBRECENBEN, A CSOKONAI SZÍNHÁZBAN.
PARTNEREM MOLNÁR LEVENTE, AKI A MÜNCHENI STAATSOPER TAGJA,
ÉS ÉNEKELT A COVENT GARDENBEN IS**

hez kiáltottam. Térdelve sírva könyörögtem, segítsen megmutatni az utat. Ekkor Svédországban éltünk. Távol minden szülői segítségtől, támogatástól. Tudtam, hogy Budapesten van Európa legnagyobb gyülekezete, a Hit gyülekezete. Hát nekik címeztem levelem, hamarosan válasz is érkezett A reménység címmel egy könyv formájában. Ebben a könyvben megtaláltam a választ. Elhatároztam, hogy keresni fogom Istent, és meg is találom. Elhatároztam, hogy továbbképezem magam, és felálllok. És az utat, mellyel célt tévesztettem, Isten által helyreállítom. Akkoriban a kislányom, Sára 1-2 éves volt, Izsák pedig 3-4. Nem engedtem, hogy több borzalmat átéljenek. Hazajöttem, elváltam.

Öt évvel később

Bobanj Rebeka 25 éves volt akkor. Szülei és két testvére álltak mellé oly módon, hogy támogatták élete vágyának beteljesülésében. Az édesapja mondta ki, hogy itt az alkalom annak folytatására, amit az érettségi után abbahagyott: tanuljon éneklést! És Rebeka tanult! Közben egy szabadkai bevásárlóközpontban dolgozott, meg olaszul is tanult arra az esetre, hogy ha nem sikerül bejutni az egyetemre, akkor egészségügyi nővérként felvállal egy beígért munkát. De a szíve azt súgta: az énekpályának sikerülnie kell...

A FIAM

– 25 évesen már nem mertem visszamenni segítségért az előző tanárnőhöz – meséli erről. – Heródek Éva tanárnőhöz fordultam, és megkértem, kíséreljék meg a lehetetlent. Miután több mint öt évet kihagytam, egy év alatt szerettem volna felkészülni a felvételre az újvidéki vagy a szegedi Zeneművészeti Akadémiára. Sajnos Újvidéken nagyon bonyolult volt a felvételi eljárás. Mivel egészségügyi középiskolát végeztem, drága és nehéz különböző vizsgákat kellett volna letennem, és ha fel is vettek volna, a korom miatt még az útiköltségre sem kaptam volna kedvezményt. Így maradt Szeged. A felvételre egy

év után mentem ki, és Heródek Éva tanárnő és az általa ismert Andrejcsik István tanár úr készítettek fel. Úgy küzdöttem, és olyan erővel énekeltem, mintha az életem lenne a tét. Fel is vettek, és dr. Temesi Mária tanárnőhöz kerültem. Egyetemi éveim alatt összeszedtem a lehető legtöbb ösztöndíjat, így a szüleimnek szinte semmibe sem kerültem. Így akartam meghálálni az újabb esélyt. Hogy eljuthassak idáig, Szegeden sokat köszönhetek a tanárainknak. Dr. Temesi Mária volt az énektanárnóm, akivel ma is tartom a kapcsolatot. Ő nemrégiben ünnepelte 30 éves tagságát a Magyar Állami Operaházban. Rengeteget tanultam tőle. Csengery Adrienne, Szécsi Edit, Pál Tamás, Lonel Pantea, Bárdi Sándor, Sándor Szabolcs, Várnagyné Katica... és minden tanár, aki valaha tanított, hozzájárult sikereimhez. Sófi József, Gulyás Nagy György és Panni által pedig sok fellépési lehetőséget kaptam Magyarországon.

Az egyetemi évek alatt sikerrel vette tehát az akadályokat. A diplomálás előtt kapta meg a Magyarország egyik legrangosabb alapítványának számító Sófi József a Szegedi Tehetségekért Alapítvány fődíját, ami valójában „belépőjegy” volt a budapesti Operaházban és a debreceni Csokonai Színházban való ez évi szerepléseire, és a budapesti Művészetek Palotájában való fellépésre. Kevés friss diplomásnak adatik meg mindez, amiért Bobanj Rebeka hálás is:

– Sokat köszönhetek szülővárosomnak, ahol lehetőséget kaptam arra is, hogy Szabadka legnagyobb rendezvényein énekeljek. Történt ez Miroslav Jovančić által, aki a nagyszerű Szabadkai Filharmónia vezetője. Sokat köszönhetek Magyarországnak is, hiszen kitanított, és számos ösztöndíjjal, díjjal, fellépési lehetőségekkel jutalmazott, majd megtisztelt a magyar állampolgársággal.

Révbe jutva

És a magánélet? Hiszen kitaró öt évi tanulás egy fiatal hölgy és anya számára csupán az élet egyik vonatkozósa. Amikor elment a felvételre, nem szólt arról, hogy vannak gyerekei. Szerencsére, hiszen a tanárnője utólag meg is mondta, ha tudja, hogy vannak gyerekei, fel sem veszi, hiszen az anyák általában sokat hiányoznak a tanórákról. Ő azonban sohasem hiányzott, s a gyerekeket sem hanyagolta el. Ingázott Szeged és Szabadka között, és közben nagyon magányosnak érezte magát:

– El sem tudtam képzelni, hogy mi lesz velem, ha lediplomálok. Hova tovább egyedül két gyermekkel? Tudtam, nem maradhatok a szüleimnél. Ha meg akarom mutatni a világnak a tehetségemet, ahhoz tovább kell lépnem. De egyedül? Hogyan??? Elkezdtem imádkozni, és nap mint nap megköszöntem Istennek, hogy ad egy hozzám illő társat, mire lediplomálok. Mondogattam is, amikor csak szóba jött: meglátjátok, mire

A LÁNYOM

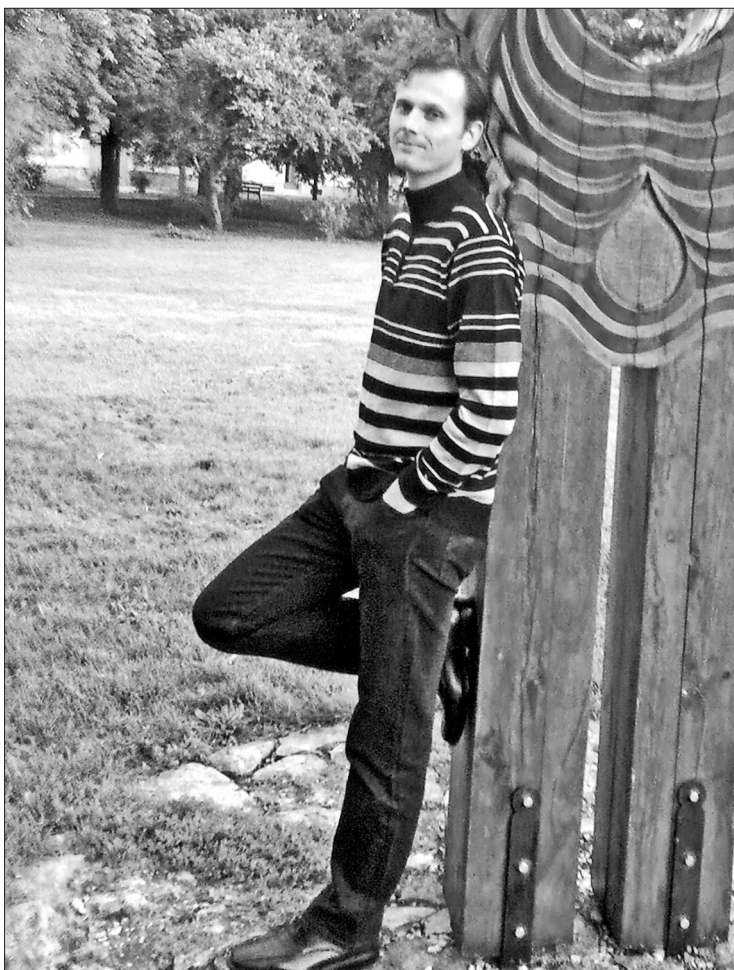
A MAGYAR ÁLLAMI OPERAHÁZBAN

lediplomálok, férjnél leszek. Jöttek is az udvarlók, de a megálljt! jelentő piros lámpa mindig megjelent a szívemben. Elképzelttem, hogy egyetemet végzett, magas, izmos férjem lesz. De tévedtem. A piros lámpa nem világított, amikor megpillantottam azt a férfit, akit a keresztény társkeresőn keresztül ismertem meg az interneten, és Németországban élt. Nem volt sem túl magas, sem izmos, sem gazdag, sem egyetemet végzett. Nem tetszett az sem, ahogy öltözködött. De rájöttem, hogy meg kell tanulnom a külső mögé látni. Elvittem fodráshoz és lecseréltük a ruháit... Máris jobb lett... Az első házasságombeli sok megpróbáltatás után most már sokkal könnyebben ment az Istennek való engedelmesség. Miklóssal rengeteget beszélgettünk, szinte mindenben egyetértettünk. Nem is vártunk tovább, 2011 februárjában hozzá is mentem, tehát abban az évben, amikor lediplomáltam. Azóta élek Németországban boldog házasságban. A gyerekeket a sajátjaként szereti és neveli. Bölcs és ügyes. Tele van a szíve szeretettel és türelemmel. Szelíd szívé, aki naponta keresi Istent az imakamrájában. Egy csoda. A gyerekek is szeretik, elfogadták. Sokat játszanak együtt. A férjem pedig támogat a karrieremben, pontosan úgy, ahogyan én azt egy férjtől szerettem volna. Szóval Istentől a legjobbat kaptam.

– Eközben jó kapcsolatot tartok az itthoni rokonsággal. Édesapám felől Erzsi néni és családja eljöttek megnézni engem a Magyar Állami Operaházban. Nagyon boldog voltam. A másik nagynénim, Margit vette nekem az estélyi ruhámat, melyben diplomakonzerteztem. Rendszeresen hívnak vagy írnak. Édesanyám testvére, Törtey Tibor annak a gyülekezetnek a vezetője, ahova járhattam. Rengeteget tanultam tőle, hogyan ültessem bele az életembe Isten beszédét. Szüleimnek is nagyon sokat köszönhetek, hiszen ők segítettek a gyermekeim körül, miközben ideoda utazgattam Szeged és Szabadka között öt évig. Húgom, Linda és férje, Dániel Németországból támogattak, nem egyszer anyagilag is. Egy nagyszerű ember, Marja-Leena pedig Svédországból támogatott anyagilag, és eljött megnézni, amikor felléptem a Művészetek Palotájában...

A karrierje tehát szépen ível felfelé. Tavaly áprilisban a Nemzetközi Simándy Énekversenyeen háromszoros különdíjat kapott, az idén pedig megkapta a Solti György Alapítvány díját (ahol szerbiai/magyarországi énekesként tüntették fel, tanújelét adva a kettős állampolgárság élő példájának). Elismerésnek tekinthető a debreceni fellépési lehetőség is, ahol a Bohémélet előadásaira készülve párhuzamosan énekórákat is vett egy szeptemberi szólóénekesi világversenyre való felkészülés jegyében. És itt az alkalom, hogy megkérdezzem, hogyan éli meg a kettős állampolgárságot, a szerbet és a magyart egy művész, aki a világ nagy operaházai felé halad?

– Én szeretem a hazámat, de tény és való, hogy magyar vagyok. A családom is magyar. Meggyőződésem azonban, hogy Isten teremtett minden embert, és oly mindegy, hogy szerb vagy magyar, a fontos csak az, hogy milyen emberek vagyunk, milyen a szívünk, milyen értékeket hordozunk magunkban. Épülésére vagyunk-e nemzetünknek vagy hátráltatói, büszkeségei vagy szégyenei. Hiszem azt, hogy egy nap minden ember Istent elé állni, így én is. Szeretném, ha el tudnék számolni mindazzal, amit kaptam Tőle. A talentum, a tehetségem mind Istennek köszönhetem, és fontos, hogy ez ne vesszen el, hanem felhasználjam az ő dicsőségére, Szerbia dicsőségére és Magyarország dicsőségére, valamint elmondhassam minél több embernek, hogy bármilyen helyzetből fel lehet állni, és soha ne veszítsük el a hitünket. Kis emberke voltam, majd a Magyar Állami Operaházban debütáltam... A határ a csillagos ég, ha az embernek van hite, és maga mellett tudhatja a Mindenhatót. Én úgy szeretném életem a Földön leélni, hogy ha visszanezék, ne azt lássam, hogy „ez lehetett volna”, hanem hogy elértem mindazt, amit kitűztem magam elé. 5Mózes 28-at idézve: „Ha pedig szorgalmasan hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára, és megtartod és teljesíted minden parancsolatát... fejjé tesz téged az Úr és nem farkká, és mindinkább feljebbvaló leszel.”

A FÉRJEM

Mindezek után Bobanj Rebeka itt elmondott szavait átgondolva csupán Solti György világhírű karmester és zongoraművész sokszor hangoztatott mondatát idézhetjük: Sohasem add fel!

FRIEDRICH Anna